

[מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

85. 'מרובים צרכי עמך'

שנת תשפ"א, יחידת דיאליזה לילדים.

הוא ישב במכון הדיאליזה. אמור להיות מרותק למכונה ולשבת בשקט. למעשה הוא קם, קפץ, השתולל, בכה, ברח. הטיפול היה כמעט בלתי אפשרי עבורו. ילד קטן, פנים מתוקות ועיניים שאינן מישרות מבט. "דניאל, הילד היחיד שלנו", סיפרה אמה שלו בפנים כאובות. לדניאל פני מלאך. הוא ילד מטופח ואהוב, בעל צרכים מיוחדים הנמצא על הרצף ומוגדר כבעל "תפקוד נמוך במיוחד". "הוא לא מבין למה הוא צריך את החיבור למכונה הזאת, אינו קולט מה פירוש אי ספיקת כליות ואינו מודע לדברים המהווים סכנת חיים עבורו", שחה האם בשיחת טלפון כאובה. שתי דקות של הקשבה הספיקו כדי להבין עד כמה בלתי אפשרית המציאות הזו עבורו. הילד מתנגד בכל תוקף לטיפול הדיאליזה. כל טיפול כרוך במלחמה קשה ובהתערבות פיזית ממש. דניאל צורח, מתנגד, נושך.. עושה הכל כדי שינתקו אותו מן הצינורות המציקים. וההורים - - - ההתמודדות בלתי נתפסת עבורם, למרות העובדה שלצערם לא ממתין להם בבית עוד ילד הדורש טיפול ותשומת לב.

בכינו איתם. חשנו את הכאב, הזדעזענו מן הסבל, וידענו שהסיפור מורכב הרבה יותר מהרגיל.

לפני שקובעים תרומה בין תורם לחולה, מקבל התורם הפוטנציאל פרופיל מלא של הנתרם (בעילום שם כמובן, אבל עם כל הנתונים הכלליים). כחלק מן הפרופיל עלינו לציין מהו מצבו הבריאותי והקוגניטיבי של הנתרם, וכאשר עומדות בפני אדם שתי אפשרויות - לתרום את הכליה שלו לילד שיגדל ויקים משפחה, או לילד בעל צרכים מיוחדים, חלק מן התורמים מעדיפים את האפשרות הראשונה. כמה שזה כואב, זו המציאות.

איך נמצא כליה לדניאל?

"קודם כל עלינו לחפש התאמה", חילקנו את סדר הפעולה. במקום לחשב סיכויים יש לפעול לפי סדר והיגיון.

חודשים חלפו ובאחד הימים הגיע לידנו טופס הרישום של אבישי. בין הפרטים שנמנו שם הופיעו פרטים המפרטים את גובהו ומשקלו. לרגע עצר ליבי פעימה. אבישי לא היה גבוה וגם המשקל שלו היה יחסית נמוך, יכול להיות שהכליה שלו תתאים לילד? יש היתכנות.

"קיימת התאמה ראשונית בינך

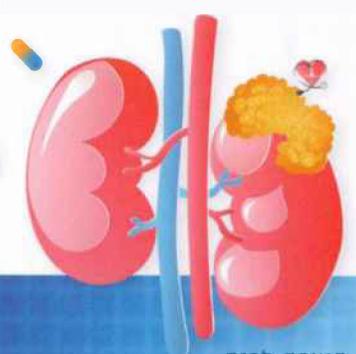
לבין ילד", אמרה לאבישי

המזכירה שלנו. אבישי התרגש.

להציל ילד מטיפול

דיאליזה? איזו זכות.

"מדובר בילד כבן עשר,

בעל צרכים מיוחדים. לוקה באוטזים ולומד במסגרת של החינוך המיוחד", היא המשיכה לעדכן.

שתיקה ירדה על הקו. המזכירה חשבה שאבישי ניתק. שהוא רוצה לחשוב על הדברים, שאולי הוא מסתייג, אולי לא אל הנער הזה התפלל, אך הקו היה עדיין מחובר. עברו דקות ארוכות ואבישי פתח את פיו, קולו היה נרגש כשאמר: "ד' חנן אותנו בשני ילדים והבכורה בהם נמצאת על הרצף. אני קשור אל הילדה שלי בעבותות של אהבה, מכיר לעומק את הנושא ומודע להתמודדות הבלתי אפשרית כמעט שבטיפול דיאליזה ומחלת כליות לילד כזה. אני חושב על הילדה שלי, עם הקשיים שלה, בעיית התקשורת וכל ההתמודדות, ומדמיין אותה מחוברת חליה למכונת דיאליזה, זה... זה נורא!". קולו של אבישי נחנק, וכל הצוות במשרד הקשיב לו נרגש עד דמעות. "כאשר מילאתי את טופס הבקשה לבדיקת התאמה לתרומת כליה רציתי לכתוב בהעדפות שאני מעדיף לתרום לילד מתמודד. אחר כך עצרתי את עצמי, אני לא בורא עולם ולא מחליט למי לתת חיים, אתרום למי שאתאים. השארתי את החלום פתוח והא-לוקים בעצמו הגשים אותו. לתרום לילד מיוחד כזה, זו זכות עבורי. אנא תנסו להריץ את כל הבדיקות ולקבוע מועד קרוב להשתלה על מנת שהילד הקטן הזה לא יסבול יותר מדי".

איזה אדם מיוחד.

גם אנשי הצוות ב"בילינסון" הבינו את נחיצות העניין ולמרות העיתוי שהיה בעיצומו של אחד מגלי הקורונה הקשים יותר, התורים לכל הבדיקות, הוועדות והאישורים הושגו במהירות מפתיעה. בבדיקת סיווג הרקמות של דניאל ושל אבישי נמצאה התאמה מוחלטת, כמו של אב לבנו (דבר נדיר מאוד!).

תוך חודשים ספורים, אבישי תרם כליה לדניאל. הכליה נקלטה בקלות ובלי סיבוכים, ברוך ד', ותקופה קצרה לאחר מכן שב דניאל לכיתתו הקטנה ואל סדר היום שכל כך היה חסר לו. חודשים ארוכים עברו ואבישי המשיך לחבק את דניאל. "יש לי היום שלושה ילדים" התבטא לא פעם באחנינו.

שנה לאחר מכן, ביום השנה להשתלה, התקשר אלינו ואמר: "היום הוא יום מיוחד עבורי, יום הולדת שנה לבני דניאל בן האחת עשרה. תודה שזיכיתם אותי בילד הזה, הוא אוצר".

כשקיבלתי את השיחה הזאת פניתי לקב"ה בהתרגשות גדולה ואמרתי במילים פשוטות: "ריבונו של עולם, ילדיך כולם בעלי 'צרכים מיוחדים'; יש הצריכים לרפואה ויש הזקוקים לזיווגם, יש שצריכים ילדים וכאלה שצריכים הצלחה בחינוך הילדים, מרובים צרכי עמך... בבקשה, חבק אותנו כמו שאבישי מחבק את הילד החדש שלו, זה בעל הצרכים המיוחדים, וקרב גאולתנו!".